

[Stinus.]

aftale mellem Grækenland og Østtyskland og en anden aftale med Albanien kan naturligvis kun give ekstra næring til en sådan frygt, men udenrigsministeren har ved tidligere lejligheder udtalt, at udviklingen i Grækenland er en politisk belastning for NATO. Denne opfattelse deles fuldt ud af det radikale venstre, og vi håber, at der kan findes egnede veje til at påvirke den amerikanske holdning til Grækenlandsspørgsmålet.

Det er muligt, at USA ved sin nuværende imødekommende politik over for juntaen kan fastholde obersternes Grækenland inden for NATO, men USA må forstå, at det frie Grækenland, det Grækenland, som følger efter obersternes, da vil være henvist til at søge støtte fra anden side. Obersterne i Grækenland vil næppe være ligeglade med USAs holdning, men så længe USAs holdning forekommer dem positiv, skal vi næppe forvente fremskridt i demokratisk retning. Det er beklageligt, at USAs regering ikke har set sig i stand til at føre en politik på linje med de europæiske lande, så meget mere som den nordatlantiske forsamling, der som medlemmer har parlamentarikere fra NATO-landene, den 20. oktober sidste år vedtog en resolution, der opfordrer Atlantpagtlandenes regeringer til at bruge alle egnede midler og koordinere deres anstrengelser for at få Grækenland til omgående at genindføre parlamentarisk demokrati og et retssystem.

Vietnamkrigen er ikke kommet nærmere en afslutning; til trods for amerikanske troppetilbagetrækninger er der ikke i fredsforhandlingerne i Paris sket noget afgørende. Præsident Nixons tale den 3. november sidste år foreslog til stor skuffelse for millioner af amerikanere og millioner af andre verden over intet nyt amerikansk initiativ, og hans seneste rapport til kongressen tilføjer heller intet nyt. Han gentog, hvad også Johnsons regering sagde, at USA vil forsvare Sydvietnams nuværende regering, indtil denne kan forsvare sig selv; han talte ikke om våbenstilstand og en demokratisering af Saigonregeringen, han talte ikke om fred, men om vietnamisering af krigen. Det ser ud til, at vietnamisering er blevet slagordet for den amerikanske regering, men hvad ligger der egentlig i dette

ord? Ligger der bare det i det, at sydvietnamenserne selv skal overtage krigsførelsen? Hvis det er tilfældet, har det nok lange udsigter både med den amerikanske tilbagetrækning og med en afslutning af krigen. I øjeblikket hævder begge parter, USA og Saigonregeringen på den ene side, Nordvietnam og den nationale befrielsesfront på den anden, at den anden part ikke kom til Paris med samme oprigtige formål. Begge parter siger: de andre har besvaret vore ærlige forsøg med oprørende propaganda, fornærmelser og trusler. Givet er det, at begge parter må gøre indrømmelser, hvis forhandlingerne skal bevæge sig; i øjeblikket er det svært at se, at der er gjort egentlige indrømmelser fra nogen af siderne.

Midt i denne tilsyneladende fastlåste situation er det demokratiske partis hovedbestyrelse fremkommet med et nyt udenrigspolitisk program, der sætter 18 måneder som endelig tidsfrist for fuldstændig og betingelsesløs tilbagetrækning af alle amerikanske styrker fra Sydvietnam. Det må give stof til eftertanke, at USAs tidligere forhandlingsleder ved Pariskonferencen, Averell Harriman, har spillet den ledende rolle ved udformningen af dette nye program. Bemærkelsesværdigt er det også, at det demokratiske partis hovedbestyrelse opfordrer præsident Nixon til at bruge sin indflydelse til at åbne Saigonregeringen for andre kræfter i det sydvietnamesiske folk, særlig for dem, som er villige til at forhandle om en fredelig afvikling af konflikten.

På det radikale venstres vegne vil jeg gerne give udtryk for tilfredshed med den danske regerings beslutning om at bede folketinget om en bevilling på 2½ mill. kr. til humanitær hjælp til Vietnam, i særdeleshed fordi det fra regeringens side er tilkendegivet, at denne hjælp skal gælde alle zoner, både Nordvietnam, Sydvietnam og de områder, der kontrolleres af FNL. Jeg er i øvrigt glad for udenrigsministerens erklæring om, at Danmark sammen med de øvrige nordiske lande fortsætter sine forberedelser til efter Vietnamkrigens afslutning at kunne yde hjælp både på det humanitære felt og til det egentlige genopbygningsarbejde.

Medens parterne i Vietnamkrigen dog har sat sig til forhandlingsbordet, kan dette end